

Internacionalizmu sledi globalizem

(Na starem pisalnem stroju)

Spoštovani pričujoči in spoštovani bralci Dela, ki ste na anketi podčrtali moje ime; počastili se me, za kar se vam zahvaljujem, ker se mi poraja občutek zadoščenja ob ugotovitvi, da moje delo in moje zavzemanje spremlja lepo število oseb.

Vendar moram priznati, kot sem že nekajkrat, da sem ob vsakem priznanju skeptičen. Tako si namreč mislim: kakor sta moja oseba in moje delo dolgo dobo stala ob strani, in se zdaj reliefno uveljavljata, tako bosta jutri ob neki spremembi položaj spet ostala v senci ali pa bosta celo doživela odklon.

No, ta moja skepsa je prejela kar hitro svojo potrditev: zadostovalo je besedilo nekega intervjuja, da sem postal samovšečnik, ki je kriv Kocbekove bolezni, ob drugem intervjuju sem zaradi svojega mnenja o izvolitvi župana Pirana, postal nacionalist, rasist, nedemokrat, zgrešen interpret sožitja. Edini tolažilni dodatek je, da so vse namerne interpretacije mojih izjav nastale pri nekdanjih zagovornikih prednostne vloge internacionalizma pri reševanju etničnih in narodnih vprašanj. Dovolite mi, da izrabim priložnost, da tudi danes tukaj poudarim, kako je komunistično vodstvo odklanjalo narodno, identitetno zavest, to celo pri manjšinskima skupnostima v Italiji in Avstriji, zagovarjalo je in podpiralo internacionalno stališče, kar je pomenilo slabitev enotnosti v protiasimilacijskem odporu. Isto politiko je oblast uveljavljala tudi pri manjšinskem vprašanju na svojem ozemlju, kamor v specifičnem primeru spada tudi Piran, kjer pa naj bi se, kar je ob obstoju slovenske države naravno okrepila slovenska zavest. In se tudi je. Vendar je še zmeraj močen nekdanji koncept. In to je to, kar sem odklonil: namesto da se bi namreč slovenska večina odločila za slovensko osebo ali za avtohtonega italijanskega manjšinca, je izbrala sicer vsega spoštovanja vrednega priseljenca, ki pa ni doživel zgodovinsko-političnega razvoja kraja. Gre za odločitev, ki je demokratična, a je po moje obenem pomanjkanje identitetne zavesti. Dobro, lahko mi seveda kdo očita, da se motim, ne pa, da odklanjam dr. Bossmana, ker je temne polti, ko pa sem izrecno poudaril, da barva polti ne prihaja v poštev, vprašanje bi ostajalo isto, tudi če bi bil, na primer Flamec.

Žal, in zdaj prehajam na širše mednarodno področje, proti narodnim identitetam na splošno ne deklarativno, ampak de facto, da ne nastopa tako imenovani globalizem, kateremu ni mar za problem identitet, oaz, kot bi rekel Evgen Bavčar, ampak v resnici uvaja neke vrste mednarodno diktaturo, ki gradi na tradiciji fašizma, tako da so posamezne identitete samo številke kot jetniki v nacističnih taboriščih.

V tem smislu je divji liberalizem v Sloveniji že del globalizacijskega procesa, torej v resnici brezbrizen za usodo identitete.

Zato smo pred nujno dilemo: ali želimo da ostane pri življenju slovenska oaza ali ne. Če smo za, potem moramo začeti vzgajati v mladini zavest, kako smo kljub temu, da smo bili ponižani in razžaljeni, znali preiti skozi vse nevarnosti do potrditve svojega mesta v zgodovini. Premajhni smo da bi bili nacionalisti, smo pa s svojo kulturo evropski, tako da smo lahko ponosni na svojo identitetno enkratnost.

Tako sem sklenil to svoje razmišljanje, ko je včeraj Primorski dnevnik objavil uvodnik, v katerem se ekonomistka Vlasta Bernard ukvarja z integracijskim procesom in globalizacijo, pri tem spregovori tudi o literatu Borisu Pahorju, ki da je človek dvajsetega stoletja in zato da je pred svetom, ki nastaja in mu je tuj, težko razumljiv, slovenskost in narodna zavest s tem ne bo izgubila pomena, le na novo se bo morala postaviti v razmerje do drugih kultur. Ne bo šlo več za upiranje okupatorju, za boj proti tujcu, ampak za prilaganje novemu svetu, ki trka na vrata, pa če hočemo ali ne.«

Odgovoril bi gospe s tekstom, ki sem ga prej prebral, samo še dodal, da čeprav pišem še zmeraj s starim pisalnim strojem, se zelo dobro zavedam, kaj se nam pripravlja, vendar kakor smo se za svojo identiteto borili proti dominaciji močnejšega, tako se bomo proti dominaciji globalizacije, saj ne prinaša ne nove etike ne nove pravične delitve dobrin in bo, če nadaljuje s sedanjim trendom, prinesla splošno revolucijo. Stephan Hessel, sodelavec de Gaulla, francoski narodni heroj, nekdanji

deportiranec v Buchenwaldu in Dori, se je 93-letnik, uprl s tenko brošuro sedanji družbi in spodbudil ljudi k mirnemu upor, razjezite se, vzklika. In brošure so do zdaj prodali 600.000 izvodov. No, jaz sem malo starejši od Stephana, trdim pa približno isto, samo doslej še nisem spodbujal na mirno revolucijo. Morebiti pa še bom.